

om der skal sættes andre Bestemmelser istedet for samme.

Nosenvorn: Efter hvad jeg for mit Bedkommende har søgt at virke til, nemlig at denne Lov ikke skulde udstrækkes videre end hvortil der var aldeles fyldestgjørende Grund, maa jeg holde paa Udkastets § 30, at man nemlig indskrænker sig til den negative Bestemmelse, at Loven ikke er anvendelig for Kjøbstadsjorder, men ikke gaar nærmere ind paa disse specielle Forhold. Jeg skulde ogsaa holde for, at det ikke blot er paa Kjøbstadsjorder, men ogsaa paa enkelte andre Steder i Landet, hvor Loven, jeg tør ikke sige, ikke kan anvendes, men idetmindste ikke godt kan anvendes; dette er f. Ex. Tilfældet med nogle af de mindre Der, navnlig Fano og Thuno, hvor Jordeiendommene omtrent ere i samme Stilling og deres Fordeeling mellem Beboerne behandles paa samme Maade som i Kjøbstæderne. Jeg skulde ansee det for ønskeligt, at man var sikker paa, at disse Beboere ikke bleve beyrdede ved de almindelige Bestemmelser i denne Lov, saaledes som den nu er paatænkt, og jeg troer rigtig nok ikke, det kan undgaaes, naar man ikke ved 3die Behandling gjør en Forandring i saa Henseende. Forøvrigt skal jeg fornemmelig tilslade mig at tale om § 31 eller Lovens Slutningsbestemmelse. Den ærede Ordfører befinder sig i den fuldstændigste Bidsfarelse, naar han troer, at denne Lov ikke gaar ud paa Andet, end at legalisere det System, som hidtil er udøvet gennem Bevilling. Den ærede Indenrigsminister har ogsaa i saa Henseende udtalt, at denne Lov aldeles ikke, som den ærede Ordfører meente, skulde være en Sanction af de hidtil gjældende Bestemmelser, og det er aabenbart den meest indgribende Forandring, som i dette Aarhundrede er skeet i de danske Landbosforhold. Loven gaar aldeles ud paa at forlade Basis for vort hidtil bestaaende Landbosystem; den er skreven under Forudsæt-

ning af en fuldstændig Egalisation af Jordeiendomme, under den Forudsætning, at Sædegaardsjord aldeles var at sætte ved Siden af Bondejord, og at man vil have et eensformigt System for Eiendom og Brug, sigtende alene til at kontrollere, at Enhver, saavel Eier som Bruger, virkelig har den Jord, hvoraf han svarer Skat, og at der altsaa er behørig Overensstemmelse mellem Matriculen og Jorden. Derfor er Loven, troer jeg, holdt i saa almindelige Udtryk; og det kunde jo ogsaa være et Formaal, der kunde være meget ønskeligt, naar alle de Spørgsmaal, som ligge imellem, først vare klarede; men det er ikke skeet, og desuagtet har man beholdt den almindelige Affatningsmaade. Nu troer jeg, der vilde være en mindre Fare ved denne almindelige Affatningsmaade, naar man vil stemme mod § 31; og jeg seer aldeles ikke, at § 31, forsaavidt den nærværende Lov ved sit eget Indhold forandrer den hidtil bestaaende Lovgivning, skulde behøves, hvorimod en saadan særlig Clausul, hvorved den hidtilværende Lovgivning sættes ud af Kraft, kun kan være fornøden til at gennemføre Formaal, som ikke udtrykkelig ere udtalte i Loven. Men vil man lade en saadan Paragraph bestaae, saa skal man ved at stemme for den vel have for Die de Conseqventser, som ville følge deraf. Det er baade udtalt i Motiverne og erkjendt af den ærede Indenrigsminister, at ved denne Lov bortfalder det hele Hensyn til særlig Bebyggelse af Jorder, som man hidtil har havt; i Motiverne staaer det udtrykkelig: „Det formenes derhos, at den nu gjældende Bestemmelse om, at enhver under eet Brug samlet Jordeiendom skal være bebygget, bør bortfalde, da det er meest stemmende med de naturlige Forhold at overlade Enhver at benytte sin Eiendom paa den Maade, han anseer hensigtsmæssigst, selvølgelig forsaavidt saadan Benyttelse ikke strider mod særegne Lovbud, saasom Fæstelovgivningen.“